

[Niels Hølvæg Petersen]

veau, at vi her skulle diskutere børnemord, ikke er særlig behagelig.

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg gerne vil bidrage til at punktere den dolkestødslegende, som hr. Ellemann-Jensen nu er på vej til opbygge. Det, som er hele meningen med at bringe beskyldningerne mod CD ind i billedet, er jo nemlig at sige, at socialdemokratiet og det radikale venstre forhandlede med venstre og de konservative sidste forår på skrømt, at det ikke var alvorligt ment, og at vi i virkeligheden ikke ønskede et resultat, for man havde jo sikret sig til anden side. Nu forstår jeg, det ikke er kristeligt folkeparti, men udelukkende CD, det drejer sig om.

Dette vil jeg afkræfte. Som vi oplevede det i den radikale gruppe, forhandlede vi for alvor for at prøve på at skabe en aftale mellem socialdemokratiet, venstre, de konservative og det radikale venstre. Det tog os, hvis jeg ikke husker helt forkert, 14 dage at nå til det resultat, at det desværre ikke kunne lade sig gøre. Vi beklagede det.

Senere viste det sig, at det kunne lade sig gøre at skabe et andet firkantet forlig. Det var vi tilfredse med. Men det er forkert, hvis det får lov til at blive stående som en legende om de forhandlinger, vi førte, at de ikke blev ført for alvor. Som vi oplevede det, var det forhandlinger, der blev ført for at nå et resultat. Vi beklager, at det ikke lykkedes.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når eller hvis denne debat får en ende, kommer der en afstemning, og ved den afstemning vil det gå sådan, at de partitaktiske krumspring og manøvrer fra de tre små forligspartiets side, som vi nu har hørt om, vil føre til det samme, som vi kom til i sagen om eksklusivaftalerne, nemlig at vi får den socialdemokratiske vilje gennemført, at vi får afskaffet fradragsretten for ejendomsskatter.

Så forsøgte hr. Arne Bjerregaard at trøste os med, at det ikke vil gå så slemt, idet man ude i kommunalbestyrelserne ikke vil benytte sig af den mulighed, man derved får for at få nogle gevaldige ekstra skatteindkomster, fordi hver promilles forhøjelse af grundskylden jo vil give mange flere skattekroner, end den gør reelt, så længe vi har fradragsretten. Men det kan bare ikke nytte noget, at hr. Arne Bjerregaard trøster sig med det, for det er en

falsk trøstespisning. Situationen er den, at kommunalbestyrelserne, der altså nu får tilbudt, at de ved at forhøje grundskyldpromillerne år efter år med nogle stykker kan få nogle ekstra skatter ind, nærmest bliver tvunget til det som den selvfølgeligste konsekvens af den underskudspolitik i den offentlige sektor, som føres af de selv samme fire forligspartier, der er skyld i den misere, vi her kommer ind i. Derfor bliver det simpelt hen nødvendigt for kommunalbestyrelserne, når de skal skaffe dækning i deres regnskaber, at sørge for at stemme for disse meget store forhøjelser af grundskyldpromillen.

Jeg kan forstå, at hr. Flygaard smiler, men jeg kan ærlig talt ikke forstå, at hr. Arne Bjerregaard glæder sig.

Formanden:

Mon der ikke nogenlunde snart kan finde en afslutning sted? Der er tre, der har bedt om ordet for korte bemærkninger – nå, nu kommer hr. Hagen Hagensen til. Vel, hr. Arne Melchior for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Formanden har jo været meget tolerant i denne debat, og derfor må jeg bede om følgende bemærkning:

Den legendariske Dreyfusaffære i Frankrig i sidste årti af forrige århundrede . . . (*Storuro i salen*) – må jeg få lov til at sige sætningen til ende? – (*Formanden: Ja!*) . . . startede med, at en rengøringsdame pillede et stykke papir op af en papirkurv hos en militærattaché. Affæren fik en lille lokal udløber, da en rengøringskone for nogle år siden pillede et stykke papir op af daværende statsminister Jens Otto Krag's papirkurv og lod sedlen gå videre til Ekstra Bladet.

Nu har vi ikke haft Ekstra Bladet i nogle måneder, men det ser ud til, at der er nogen, der savner sladrespalterne. Jeg er forbløffet over, at en mand, som jeg respekterer højt, nemlig det konservative folkepartis leder, hr. Poul Schlüter, i dag har brugt en metode, som et par enkelte medlemmer – jeg understreger: et par enkelte medlemmer – af fremskridtspartiets gruppe er begyndt at bruge i den senere tid, nemlig at referere ting, der ikke er til referat. Uanset hvad finansministeren måtte have sagt, da han sad sammen